

Den tid, vi har tilbage

Hvor lang tid enhver af os endnu har, ved kun Gud. Den er under alle omstændigheder kort.

Snart er tiden hernede slut. Det er en hjælp at se denne kendsgerning i øjnene og gøre op med sig selv for Guds åsyn, hvad den resterende tid skal bruges til.

Apostelen *Peter* siger herom: »Da nu Kristus har lidt i kødet, skal også I væbne jer med det samme sind (thi den, som har lidt i kødet, har brudt med synden), så I ikke i den tid, I endnu har tilbage i kødet, lever efter menneskers lyster, men efter Guds vilje« (1. Peter 4,1-2).

Kristus har lidt i kødet

Herren skånede ikke sig selv, men gav sit legeme hen. Han kæmpede ikke for at bevare sit liv. Han kæmpede for at besejre synden, og det kostede ham livet.

Lad os væbne os med samme sind! I den tid, vi endnu har tilbage hernede, gælder det ikke om at pleje kødet, men om at gøre Guds vilje i kampen imod synden.

Det gælder om at udnytte den kostbare resterende tid ret. Vi har jo spildt alt for meget af den forgangne kostbare tid. Har vi Kristus for øje som Herren over os og vor tid, da lader han os forstå, hvad der er hans vilje, og den giver han os kraft til at gøre. Han har jo indskrevet sine love i vore hjerter, så der dybt inde i os bor en længsel efter at tjene ham af al vor magt.

Han hjælper os til at sætte vort legeme ind i lydighed imod ham. *Paulus* taler om, at han er hård imod sit legeme og holder det i ave (1. Kor. 9,27). Den, der er grebet af Kristus og har sejrprisen for øje, finder glæde i at holde sig selv i ave. Der kan ikke opstilles almene regler herom, men enhver, der vandrer i samfund med sin opstandne Herre, ved, hvor grænsen går imellem det, der styrker ham i troen, og det, der svækker ham.

Under forfølgelsestiderne i *Rusland* og *Kina* gennemgik vore trosfæller mere, end vi kan sætte os ind i. De led i kødet – og de brød med synden. En af dem skrev nogle betagende bøger herom, og det er betegnende, at han gav sine bøger denne titel: »*Das Glück des verlorenen Lebens*«, d.v.s. glæden ved det liv, man mister.

Vi bør i tide overveje for Guds åsyn, om der er vaner, vi skal bryde med – ting, vi skal give afkald på – og bønfalde Herren om nåde til at gøre, hvad der er ham velbehageligt.

Alt tyder på, at verden går stormfulde tider i møde. Snart skal mennesker dåne

af rædsel over de ting, som skal komme over jorderige. Snart skal det daglige brød ikke være en selvfølge mere. Snart skal himmelens kræfter røres, og jorden rave og svaje som en hængekøje. Snart bliver det slut med velfærd og overflod. Snart slippes overmenneskelige kræfter løs. Lad os se det i øjnene og træffe vore åndeligt konsekvente foranstaltninger i tide, så vi ikke overraskes, ej heller forfærdes, men møder alt dette kampberedte.

En alt for blødagtig kristenhed vil ikke have store muligheder for at stå det igennem. Men har vi væbnet os med Kristi sind i dets uforbeholdne lydighed imod Gud, da vil den tid ikke finde os uforberedte og komme over os som et uventet chok.

Alle tings ende er nær

Så kort og klart udtrykker *Peter* det (kap. 4,7). Se på de ting, der omgiver dig! Deres ende er kommet nær!

Apostelen drager følgende konsekvens: »Vær derfor besindige og ædru, så I kan bede!«

Lad ikke tingene beherske dig; det vil være ubesindigt, når du ved, deres ende er kommet nær. Vær derimod besindig, så du besinder dig på, hvad du skal sætte på førstepladsen i den tid, du endnu har hernede.

Hvis du gør det, kan du nemlig bede. Der er mange, der beder, men der er ikke så mange, der kan bede. *Moses* kunne bede, *Samuel* kunne bede, *Daniel* kunne bede, *Paulus* og *Peter* kunne bede. Kan vi også bede? Ligner vor indsats i bøn blot nogenlunde deres? Hvis ikke, lad os da ydmyge os for Gud den Almægtige og bønfalde ham om at hjælpe os til at kunne bede!

Vi vil ikke lade de ting, der snart får ende, hindre os i at blive oplært i bønnens skole. Ondskabens åndemagter ved, hvorledes det står til med os i så henseende. De kender os – forfærdeligt, om de ikke frygter os!

Det fremgår klart af Skriften, at de mænd, der kunne bede, ikke gjorde det tilfældigt eller lejlighedsvist, men opfattede bønnerne som en af deres vigtigste opgaver. Hvis vi er ædru og besindige, vil vi med fasthed tage tid til bøn. Bønnerne er et arbejde såvel som en forret. Intet arbejde er vigtigere nu, da alle tings ende er kommet nær.

Er der ting, der særligt røver tiden fra dig, da du skulle bede, skaf dig da af med

dem. Det vil bringe dig stor indre glæde. Det vil være som at fjerne en dæmning for livets rislende vand.

Hvad er bøn? Er det ikke sindets samling om vor Herre Jesus alene? Er det ikke viljens underordning under hans vilje alene? Er det ikke sejren over alt det, der står Herren imod? Er det ikke tilegnelsen af alt, hvad Herren har forjættet? Er det ikke indtagelse af det forjættede land?

Hvad er bøn? Er det ikke troskaben, udholdenheden og kærligheden i virksomhed? Er det ikke glædens, taknemmelighedens og tilbedelsens udtryk? Er det ikke hjertets hengivelse til ham, der har sagt: »Bed, og I skal få!«

Hvad er bøn? Er det ikke også smerten, sorgen, skuffelsen, når den ikke bukker under i bitterhed og resignation, men giver sig hen til Herren i påkaldelse og anrøb, undertiden med tårer?

Hvad er bøn? Er det ikke at have de helliges navne indskrevet på sit hjertes tavler og bringe dem ind i helligdommen for Gud?

Hvad er bøn? Er det ikke at bære sin egen byrde og bære de andres byrder?

Hvad er bøn? Det er, hvad kun de kan, der lever Gud nær og altid forbliver i ham.

Bøn er at lukke døren og være helt alene med Den Almægtige, der er vor Fader – derfor det mest personlige af alt – han med mig – og jeg med ham!

Intet glider os lettere af hænde. Intet er sværere at bevare i en stadig evangelisk udvikling. Gør vi bønnerne til en præstation, river vi den ud af Guds kraft, thi da bringer vi den ind under loven, og loven slår ihjel.

Bønnerne er en ubeskrivelig forret, en af Guds rigeste gaver til os, givet os, for at vi skal forvalte den som gode husholdere. Alle tings ende er nær, lad os være besindige og ædru, så vi kan bede! Det vil vi ikke forsømme i den tid, der endnu er tilbage hernede.

Inderlig kærlighed

Peter sætter imidlertid noget højere end bønnerne: »Fremfor alt, hav inderlig kærlighed til hverandre; thi kærlighed skjuler en mangfoldighed af synder« (1. Peter 4,8). Uden denne kærlighed kan vi ikke bede for hverandre, thi uden den ligger der en anklage imod brødrene i vore bønner, og det er klart, at Gud ikke vil høre på os, om vi optræder som vore brødres anklager.

Menigheden vil blive angrebet udefra og indefra, jo nærmere vi kommer afslutningen. Der er kristne, der er tilbøjelige til at gøre den lokale menighed til en lille afgud. De kan ikke forstå, at også den må rystes. Men det må den, for at enhver kan lære at have personligt med Herren at gøre uden nogen menneskelig mellemmand eller menneskelig støtte. Rystelser gør godt, hvis vi lader dem gøre os godt. Her sættes kærligheden på prøve. Kan kærligheden *tie*? Det kan den guddommelige kærlighed (Zef. 3,17). Kan kærligheden *tåle alt*? Det kan den guddommelige kærlighed (1. Kor. 13). Kan kærligheden *gøre Guds vilje*, den alene – ikke selvretfærdigt og farisæisk, men just i kærlighedens Ånd? Det kan den guddommelige kærlighed (Johs. 14,31).

På kærlighedens område lides der mange nederlag og vindes mange sejre. Et ord for meget – et nederlag! Et ord for hastigt – et nederlag! Guds Ånd er til stede! Væner vi os til at bedrøve ham, trækker vi vort kristenliv ned i lurvedheden.

Men kærligheden er ikke fejg, halvhjertet og kompromisvillig. Havde Jesus været det, da havde han gjort mennesker tilpas og Gud utilpas. Han er kærligheden, derfor er han hadet.

Vi er kaldet til at være som han. Hans kærlighed er stærk som døden, nidkærhed hård som dødsriget; dens gløder er bræn-

dende glød, dens lue er HERRENS lue. Mange vande kan ikke slukke den, strømme ej skylle den bort. Gav nogen alt sit gods i sit hus for kærlighed, hvem ville agte ham ringe (Højs. 8,6-7).

Kærligheden og sandheden er to sider af samme guddommelige liv; de kan aldrig adskilles. At være sandheden tro i kærlighed er at følge i Jesu spor. Det går, som Peter siger, frem for alt, forud for alt! Det har kraften i sig, glæden bliver aldrig tom. Se på dem, der levede og virkede sådan, f.eks. apostelen Paulus – og du har inspiration nok til resten af dine dage!

Hvad vi ikke skal bruge vor tid til

Hvad består Guds velsignelse i? Den, der har sommerhus og bil og gode indtægter og fremgang her i verden, er han velsignet af Gud?

Ikke så meget som den, hvem det er forundt at lide for Kristi skyld (Fil. 1,29). Jordiske besiddelser er ikke det klareste bevis på Guds velsignelse. De kan meget vel være et bevis på halvhjertethed, lunkenhed og andet ondt. Søg derfor ikke disse ting. Saml dig ikke skatte i den sidste tid, din sidste tid!

Guds egentlige velsignelse består i, at han ligedanner os med Kristus. Dertil behøver vi modgang og lidelse. De evige

ting taber let deres betydning, når det går os godt i menneskelig henseende.

C. T. Studd var mangemillionær. Kort før sit bryllup gav han hele sin formue bort; han ville ikke følge gode venners råd om dog at beholde en lille smule til sig selv. »Jeg snyder ikke Gud,« sagde han. Ved brylluppet bar han og hans brud et skærf over deres dragt, hvorpå der stod: »Forenede for at kæmpe for Jesus!« De fik et ualmindeligt hårdt liv som missionærer i Indien og Afrika og kendte ikke synderligt til bekvemmeligheder og mangeligheder. De var rigt velsignede af Gud. Det var Hunter også; han nægtede sig selv næsten alt for at bringe evangeliet ud i CentralAsien. Når han vendte hjem efter en af sine lange vandringer gennem Gobiørkenen, dødsenstræt af den brændende hede og det hvirvlende støv og stukket af utallige myg, strålede hans barske ansigt af en usigelig glæde, når han spiste sit spartanske måltid. Han var rigt velsignet af Gud.

Vi behøver ikke øget bekvemmelighed og flere adspredelser i den tid, vi endnu har tilbage. Vi behøver derimod Guds velsignelse, som den virkelig er – den velsignelse, der sætter Jesu præg på os og gør os rede til at møde ham – den velsignelse, der sætter os i stand til at følge nøje i hans spor!

Hvem er Herre?

Vi skal træffe mange afgørelser i den tid, vi endnu har tilbage hermede. Vore afgørelser afslører, hvem der er herren i vort liv. Verdenshistorien kan beskrives som en kamp om *herredømmet*; det ene verdensrige efter det andet har tilkæmpet sig magten og udøvet sit herredømme over menneskene. Verdenshistorien vil slutte med en verdenshersker over alle folk og folkeslag.

Denne verdenshersker er *Antikrist*; dermed siges det os, at verdenshistorien ikke kan beskrives som en kamp om herredømmet, uden at det tilføjes, at *kampen raser imellem Gud og hans modstander, satan*.

Daniels bog understreger dette. *Nebukadnezar* har svunget sig op til at blive verdenshersker, men han nøjes ikke hermed, han vil også beherske tilbedelsen, så ingen kan dyrke og adlyde den levende Gud uden med livet som indsats. Daniels tre venner vil ikke lade verdensherskeren drive dem bort fra Herren, deres Gud, der-

for kastes de i ildovnen. De træffer en afgørelse med livet som indsats. De risikerer alt for i praksis at vidne om, at Herren er Herre i deres liv. Den egentlige kamp stod altså ikke imellem Nebukadnezar og de andre jordiske magter, men imellem Gud og med deres valg vidnede og sagde: »Gud er Herren, *vor* Herre!« Kampen drejede sig om herredømmet over samvittighederne, og her sejrede Gud og hans tre mænd over verdensherskeren, der repræsenterede denne verdens fyrste.

Vi er involveret i en tilsvarende kamp: hvem skal have herredømmet, Kristus eller verden – Guds Ånd eller denne verdens ånd – Guds vilje eller kødets vilje?

Herredømmet over pengene

Et af de områder, hvor vi mest tydeligt kan vidne om, at Kristus er Herre, er vort forhold til mammon, denne verdens gud.

Vidner vi om, at Kristus er *Herren*

over sølvet og gullet – Herren over hele skaberværket – Herren over hvert et menneske – da handler vi diametralt modsat af den tankegang, der hersker her i verden, og lader ikke verdens tanker om økonomi trænge ind i hans rige og erobre herredømmet.

Om vi ejer 25 øre eller 25 millioner er uden betydning for vort arbejde, hvis Herren er Herre over vort liv. 25 millioner forøger ikke vor sikkerhed – snarere tværtimod, thi de mange penge kan nemt tage herredømmet over os til ubodelig skade både for os og for vidnesbyrdet!

Herren er sandelig Herre over sølvet og gullet! Det har været vort fællesskabs herlige grundvold i fyrretyve år – men verden giver ikke så let op – den fortsætter sin kamp om at få herredømmet, også iblandt os.

Det viser sig, at ingen kan være med til at vidne i praksis om, at Kristus er Herre over alt sølv og guld, uden personligt at sætte sin tilværelse, sit hus og hjem, ind

på Guds side med risiko for at miste alt. Det er nemmere og mere »fornuftigt« at skabe en vis økonomisk sikkerhed under arbejdet – så risikerer ingen noget!! Men da glider herredømmet Herren af hænde og *kommer i hænderne på denne verdens visdom*. Det ser så klogt og fornuftigt ud, men troen og lydigheden lider stor skade, afhængigheden af Herren forsvinder mere og mere.

Det er muligt, kun få forstår os, og endnu færre i praksis kan og vil følge os. Det er også muligt, at de allerfleste synes, at vi tillægger disse ting alt for stor betydning og burde indgå et kompromis; for os er det imidlertid ikke noget relativt, men noget absolut, og vi kan ikke tillægge det absolutte andet end absolut betydning. Det er et spørgsmål om, hvem der skal være Herre over økonomien, Kristus alene eller verden, i sidste instans Guds modstander. Et samarbejde mellem Kristus og mammon lader sig ikke etablere.

Herredømmet over stort og småt

Løgnen har store muligheder i Guds rige. Der er enorme magter i mørket, som altid modsiger troen og troens gerning. *Pascal* siger: »Den, der ikke hader sit liv i denne verden, misforstår altid Guds ord!« Det har vist sig at være sandt – forfærdeligt sandt dybt ind i menighederne! På *Nyborg Strand* sagde vor svejtsiske broder *Gujo Semadeni*, at forskellen imellem de skriftkloge og Jesus var, at de første benyttede sig af Guds ord, men Jesus tjente det. Lad os dog tjene Guds ord med hele vort liv og alt, hvad vi ejer, som indsats!

Det er kampen om herredømmet, der raser. Ingen er neutral i denne kamp. Enhver, der åbner en sprække for denne verdens ånd, åbner dermed for vantroens herredømme.

Modsigelserne imod troen er utallige; det er ikke svært at sige den imod, thi den er jo dårskab, intet andet end dårskab! Det er utroligt, at det lader sig gøre at tro Gud! Mammon er denne verdens gud, men menighedens hellige opgave og herlige forret er at aflægge vidnesbyrdet om, at vi dyrker ikke mammon, men den levende Gud – vi er ikke på noget område, end ikke det mindste, underkastet mammons herredømme, men Guds! Vi er afhængige af Gud alene, ikke mammon.

Det vidnesbyrd kan ikke aflægges i ord, men *kun i gerning!* Guds rige består ikke i ord, men i kraft.

Det går an at tro på Jesus! »Hvad ingen anden i verden kunne, det både ville og kunne han«. Det går an at følge ham.

Vel går det nu og da gennem dybe vande – vel ydmyges vi og trænger til det! – vel raser vor fjende – vel er båden ved at synke – men Han er den samme i dag som i går og til evig tid – og herredømmet er hans!

Det er bedre for os alle at leve et liv i uafsladelig strid – et liv med mange kriser, rystelser – en tilværelse, hvor det stormer og raser – et arbejde, der kræver det yderste af os – end en betrygget menneskelig tilværelse, hvor man har alt nogenlunde under kontrol. Det er også langt bedre for forsamlingerne, at de rystes, end at de fortsætter med et kristeligt mødeprogram, uden at livet skal sættes ind og sættes til dag for dag.

Jeg mindede for nogle måneder siden om vor hensovede ven, direktør *Erik Wittenborg*, der satte hele sin tilværelse ind på at forblive under Den Almægtiges herredømme. Det var ham, der opgav at producere tobaksautomater, da hans samvittighed forbød ham det, skønt han dermed satte hele sin store virksomhed med over 500 ansatte på spil. Han var i egentligste forstand i familie med Daniels tre venner.

Men man hører ofte sagt: »Vi skal ikke alle være som Erik Wittenborg!« Det siges, som om en vigtig kendsgerning hermed blev slået fast. Mange nikker også bekræftende til denne påstand. Sandheden er imidlertid, at vi skal *alle uden undtagelse* netop være som han; ingen kan være Jesu discipel, hvis han ikke hader sit liv her i verden og lader lydighed imod Herrens vilje gå forud for alt andet. Sandelig skal vi være, som han var – eller rettere: vi skal være, *som Jesus er*. Enhver af os skal sætte hele sin tilværelse ind på at gøre Guds vilje, skulle det end koste ham alt. Kun sådan kan man vidne om, at Kristus er Herre!

Det er radikalt og radikalt frigørende. Jeg kender en yngre *læge*, der nægtede at nedlægge arbejdet på et større sygehus, da alle andre gjorde det. Han går ikke med til at foretage abort. Kristne læger har rige muligheder for i praksis at vidne om, at *Kristus er Herren*. De kan, i stedet for at lade verdens tanker om familieplanlægning, fødselskontrol og andet sådant, bringe de unge ind under Kristi herredømme – han, Skaberen, højlovet i tid og evighed, er Herre over, hvor mange børn han vil skænke!

Jeg kender *to kvindelige toldembedsmænd*, der ene mødte op til arbejdet, da alle andre nedlagde det ved en ulovlig strejke. De risikerede meget – men ingen kan være en kristen uden at sætte tilværelsen ind på sandhedens side.

Jeg kender en yngre *ingeniør*, der gik til direktionen og sagde: »Jeg kan som en kristen ikke være med til at udarbejde tilbud, der ikke er sandfærdige!« Han mistede sit arbejde, og måtte tjene til føden som arbejdsmand (så vidt jeg husker, måtte han en tid arbejde i *Afrika*, en tid på *Grønland*, medens hans hustru og barn måtte være alene hjemme) – det kostede dem meget at være lydige imod sandheden – men Herren har oprejst ham – og den familie ved, hvad det vil sige, at Kristus er Herren!

Jeg kender *forretningsfolk*, der for vidnesbyrdets skyld har lidt store økonomiske tab. En familie levede nærmest i fattigdom, fordi de ville findes tro.

Jesus kom for at *nedbryde djævelens gerninger*. Er vi hans disciple, således som Daniels tre venner, som Erik Wittenborg, som de foran beskrevne, da nedbryder vi dem i vort hjem, på vor arbejdsplads, overalt, hvor vi kommer. Så får vi verdens had at føle, men Kristus er større – han er med os – og vi oplever, at Guds rige består ikke i ord, end ikke rigtige bibelske ord, men i kraft!

Lukker vi derimod døren op for denne verdens visdom, da hjælper den os omgående til endelig ikke at nedbryde det djævelske, men vise forståelse for det, anerkende det, tillempe det. Så mister vi ikke vort liv i denne verden, og så er det ganske behageligt at være en »kristen«.

Vejen er smal, og ve os, om vi gør den bredere! Kun få finder den og vandrer på den. Ethvert skridt fremad på denne smalle vej, der fører til Livet, møder modstand og modsigelse. Bag modstanden og modsigelsen står ondskabens åndemagter, der hader Kristus og enhver, der drager konsekvenserne af, at Han er Herre. Dem har vi kamp imod, og kampen bliver voldsommere, jo nærmere vi kommer tidsalderens afslutning! Kampen gælder herredømmet!

Mørket og verden er trængt dybt ind i menighederne. Djævelen udbygger sine brohoveder i de kristnes rækker. Han ler ad de kampagner, fremstød, sangfester, der afholdes; de er ganske ufarlige for ham, thi det er denne verdens ånd, der behersker dem, og den ånd frygter han ikke. Han vil have herredømmet; ved hjælp af verdens tankegang, visdom og metoder har han allerede erobret så meget terrain, at det ikke vil volde ham synderlige anstrengelser at løbe mangfoldige i menighederne over ende.

Herredømmet over vor fremtoning

Vor Herre Jesus imødekom ikke altid menneskenes ønsker, tværtimod! Han vidste, at hvad mennesker ønsker kan være andet, end hvad de behøver.

Mennesket har mange forskellige ønsker, men det har kun eet behov: *Guds vilje*, thi den alene er god.

Hvis vi tilfredsstiller menneskenes ønsker på bekostning af Guds vilje, vidner vi dermed om, at *de* er herre, ikke Kristus.

Hvis vi derimod bringer dem ind under Guds vilje, vidner vi om, at Kristus er Herre, og at *hans vilje er ene gældende i småt og stort*.

Ethvert valg, vi foretager, vidner om, hvem der er vores herre – enten selvet, som altid er under satans herredømme, eller Kristus, Herren.

Jeg har ofte skrevet om *sangen* og gang på gang fremhævet, at her søger denne verdens ånd med alle til rådighed stående midler at komme ind – og det er lykkedes den næsten overalt.

De unge vil så gerne have det – nok muligt, men vi er ikke kaldet til at give de unge, hvad de gerne vil have, men bringe dem på knæ for Den Almægtige, så de med bæven kan føle helt ind i dybet af deres samvittighed, hvad de behøver – og det er hverken rock eller drama eller dans – det er derimod Kristi hellighed og hellige vilje.

Også vor *påklædning* afslører, hvem der er herre over os – verden eller Kristus.

Også kvinderne bør se nøje til, hvem de vidner om gennem deres påklædning. Man ser temmelig klart, om Kristus eller verden er deres herre. Guds ord lægger stor vægt på påklædningen, langt større end overfladiske kristne. Både i Det gamle og Det nye Testamente gives der vejledning om, hvad der sømmer sig en kvinde, der bekender sig til Kristus, og hvad der er usømmeligt! Kristus er Herre! Det vidner menigheden om, ikke i ord alene, men først og fremmest i gerning, så sandt Guds rige består i kraft – kraft til at sige nej, kun nej til tidsånden og ja, kun ja til Herren.

På *Nyborg Strand* fik vi den glæde lørdag aften at se for vore øjne noget af alt det, jeg her har skrevet om. To familier fra Sverige med henholdsvis seks og otte børn spillede lidt musik for os og sang et par sange. Det var så rent, så helligt og glædeligt, thi her så vi, hvad Gud har tænkt med ægteskabet, når hans vilje råder i modsætning til familieplanlægning, fødselskontrol og andet ondt. Enhver kunne se, at sådan og ikke anderledes bliver

det, hvor Kristus er Herren. Børnene var velopdragne, forældrene helliggjorte, familiernes fremtoning åndede liv, renhed, glæde – thi her er Kristus Herren – Herren over det ægteskabelige samliv – Herren over antallet af børn – Herren over børneopdragelsen – Herren over påklædningen – Herren over sangen – og hvor Kristus er Herre, altså hvor Ånden er Herre, der er den sande frihed – den frihed, der ene og alene består i at være underlagt Guds vilje!

Men hvor Kristus kun er herre i al almindelighed, altså kun herre, hvor hans herredømme ikke bliver for nærgående, der er han slet ikke herre – der hersker tidens ånd og menneskers visdom, og det er det samme som trældom, thi det er synd. Men det kaldes frihed, og Jesu navn benyttes – medens djævelen ler!

Det er tide til den alvorligste og mest gennemgribende revision af vort liv og virke; snart er det for sent. Man kan frygte, at mange af dem, der har været med i årevis, aldrig er blevet født på ny. Er vi i åndelig livsfare?

Troen og vidnesbyrdet om Herren

Atter nogle ord om, hvorfor vi aldrig vil lade andre end Gud kende vort behov for økonomiske midler.

Det skyldes, at Gud ikke har vanskeligheder med at skaffe os penge, men at han har vanskeligheder med at vinde mennesker og, når han har vundet dem, at vinde skikkelse i dem. Mennesker kan jo stå ham imod. Det kan guld og sølv ikke.

Hvis vi nu siger: »Vi mangler 25.000 kr. Blot I giver os dem, kan vi evangelisere!« da vidner vi om, at det er svært for Gud at skaffe os midlerne, derfor beder vi mennesker om dem – men det er ikke svært at vinde mennesker – det sker, så snart vi har fået pengene! Hvilket fatalt vidnesbyrd! Det er at vidne falsk om den levende Gud.

Men det er det vidnesbyrd, der aflægges næsten overalt. For nylig læste jeg, at et foretagende kunne evangelisere hele Rusland, blot de fik 40 millioner kroner! At forkynde evangeliet er altså slet ikke noget problem – nej, problemet er at få 40 millioner!

De store organisationer siger hele tiden dette og vidner derfor overfor verden om, at i Guds rige og i Guds virke er pengene det store problem – ganske som i verden!

Når man stoler på Herren alene, forbliver man helt afhængig af ham. Det er en forudsætning for at kunne tjene ham. Man

får også lov til at opleve Herrens underfulde hjælp – men man kan ikke berette derom, dertil er det for ophøjet og helligt.

Man bliver så afhængig af ham, at man intet anskaffer, hverken et sæt tøj eller en skjorte eller noget tredje, uden først at spørge Ham og tage ham med på råd – og det er saligt!

Man lærer også at økonomisere med midlerne og administrere dem under ansvar for Herren. Der er mange ting, en kristen gerne kan undvære, men som verden anser for uundværlige. Der er også mange ting, en kristen gerne kan give bort, men som verden mener, man bør holde fast på. En kristen, der er rask, kan også gerne arbejde hårdere og længere end verdens børn.

Livet bliver rigt på hellige oplevelser, når man aldrig omtaler sine behov, men søger Guds rige og hans retfærdighed først.

Det lægger verden mærke til. Det gør indtryk på den. Men hvis kristne i praksis skaffer penge på tilsvarende måde som de verdslige organisationer ved opråb, appeller, reklamer, skattefordele, fradragsregler, m.v., kan verdens respekt ligge på et meget lille sted.

Derfor er det ikke en sag af relativ, men af absolut betydning.

Verdenshistorien kan, som nævnt, betegnes som en kamp imellem Gud og satan om herredømmet – kampen raser ikke mindst i menigheden, altså iblandt Guds folk.

Kan satan, verden, tidsånden få magt der, er menigheden på vej til at blive antikristelig. En tilnærmelse imellem menigheden og verdens ånd er, hvad Guds modstander tilstræber. *Johs. Åbenbaring* viser os det forfærdelige syn, at det vil lykkes Guds modstander at forvandle det, der skulle tjene Guds navn, til en skøge, der rider på dyret.

Vi kan ikke i nogen form for åndelig selvsikkerhed hævde, at det vil aldrig ske hos os. Snarere burde vi betænke, hvad en kendt kristen har sagt: »Den menighed, der ikke frygter for at blive antikristelig, er allerede blevet det.«

Nu nærmer vi os afslutningen på nådens tidsalder med stormskridt. Mere end nogensinde gælder det om at våge og bede og være på vagt – at skille sig ud fra verden – at lade Kristus være Herren – Herren over vore penge – Herren i vort ægteskab Herren over os i vort daglige arbejde – Herren over vor tid – Herren over vor sang, vor påklædning, vor fremtoning – Herren over forkyndelsen – mere end nogensinde før er vi medinddraget i kampen om herredømmet!

Dit og mit ansvar

Disse ord har ramt mange og voldt smerte. Det ved jeg; men jeg går ikke selv ram forbi!

Gå nu ikke til noget menneske for at få støtte til at forblive i, hvad du bittert vil fortryde, når Jesus åbenbarer sig i herlig-

hed og kalder dig og mig til regnskab.

Men giv Ham ret, skulle det end betyde, at du bryder sammen og må krybe ned i støvet.

Da vil han forløse din sjæl og gøre dig til en ny skabning med et hjerte, der brænder for ham, fordi hans kærlighed og

barmhjertighed overvælder dig!

Da er du med i kampen på Herrens side og nedbryder djævelens gerninger, hvor du møder dem!

Herren siger: »Jeg gør alting nyt!«

Må du opleve det!

Det alene er vej en til vækkelse!